

sat. Krav om en Reduktion af Konsulatafgifterne. Saavel Dampskibs- som Sejlskibs-rederierne have nu paa omtrent alle betydeligere Pladser deres faste Agenter, der varetage deres Interesser, og selv om Skibsfarten som Følge af Bestemmelser i de danske Sølove i forskellige Tilfælde maa søge direkte Assistance hos Konsulaterne, er det dog klart, at denne Assistances Omfang langt fra staar i noget rimeligt Forhold til den store, faste, aarlige Afgift, Skibsfarten svarer til Konsulatvæsenet. I en lang Aarrække har da ogsaa først Regeringen og derefter Lovgivningsmagten erkendt Berettigelsen af Skibsfartens Krav om Nedgang i Konsulatafgifterne. Det skete første Gang i 1845, da Regeringen ved Plakat af 19. Februar bestemte, at der kun skulde svares fuld Afgift, naar Skibet baade lossede og ladede, men kun halv Afgift, naar det enten kun lossede eller kun ladede; tidligere betaltes 12 Sk. pr. Kommercelæst, svarende til 12 $\frac{1}{2}$ Øre pr. Reg. Ton, naar Skibet enten lossede eller ladede. Ved Lov af 1. Februar 1867 bestemtes det dernæst, at Skibe paa denne Side af Kap Finisterre i Løbet af 1 Aar i samme Havn ikke skulde betale mere end 3 fulde Konsulatafgifter, og der indførtes samtidig Lempelser for de Skibe, som anløb Mellemhavne mellem Afgangsstedet og Bestemmelsesstedet. Ved Loven af 5te April 1888 nedsattes derefter Afgiften fra 6 $\frac{1}{4}$ til 5 Øre og for alle Sejlskibe i Fart paa denne Side af Kap Finisterre og for Dampskibe paa under 200 Reg. Tons i Fart mellem Linierne Texel—Lindesnæs og Kalmar—Rügenwalde til det halve.

Et af Regeringen i Efteraaret 1892 for Rigsdagen forelagt Lovforslag gik derimod ud paa at lade de Lettelser, som Loven af 5te April 1888 havde indført, bortfalde. Ved dette Lovforslags første Behandling i Folketinget mødte det stærk Modstand, idet Ordførere for de forskellige politiske Partier med Styrke gjorde gældende, at Forudsætningen for Loven af 1888 var, at man skulde gaa til en yderligere Nedgang i Konsulatafgifterne, og at Maalet maatte være at stille vor Skibsfart paa samme Vilkaar som vore vigtigste Konkurrenters Skibsfart. Fra Regeringens Side gjordes herimod gældende, at de foreslaaede Afgifter ikke var større, end at vor Skibsfart kunde bære dem uden paa nogen Maade at være overbebyrdet, og at Staten var nødsaget til at kræve dem for at kunne bære Udgifterne til Konsulatvæsenet. Lovforslaget henvistes af Folketinget til Behandling i et Udvalg, og af dettes Arbejde resulterede et Forslag, der helt forandrede det Grundlag, hvorpaa Konsulatafgiften hidtil havde været opkrævet, idet man foreslog at paalægge alle danske Skibe (over 50 Reg. Tons Netto) en fast aarlig Konsulatafgift. Men medens det, som ovenfor nævnt, ved Sagens første Behandling var bleven almindelig erkendt, at Skibsfarten havde et moralsk Krav paa yderligere Nedgang i Konsulatafgifterne, gik man nu ved Beregningen af den faste Udgift ud fra, at denne skulde indbringe det samme Beløb som den hidtidige Konsulatafgift, og Afgiften foresloges herefter ansat til 1 Kr. pr. Reg. Ton Netto aarlig for Dampskibe og 34 Øre pr. Reg. Ton Netto aarlig for Sejlskibe. Paa dette Grundlag gennemførtes *Lov om Konsulatvæsenet af 14de April 1893*, i hvilken disse Afgifter ere optagne, idet der her fastsættes en fast halvaarlig Konsulatafgift af 50 Øre pr. Reg. Ton Netto for Dampskibe og 17 Øre pr. Reg. Ton Netto for Sejlskibe. Ved Lov af 31te Januar 1896 er denne halvaarlige Afgift derefter for Sejlskibenes Vedkommende nedsat til 12 Øre pr. Reg. Ton Netto, fordi det havde vist sig, at man ved Loven af 14de April 1893 havde paalagt dem højere Afgifter, end de havde før dennes Emanation, medens den halvaarlige Afgift for Dampskibenes Vedkommende forhøjedes til 55 Øre pr. Reg. Ton Netto, for at ækvivalere Nedsættelsen af Sejlskibenes Afgift.

Ved Loven af 14de April 1893 forudsatte man altsaa, at Statskassens Indtægt af Skibenes Konsulatafgifter i det væsenlige skulde blive uforandret, d. v. s. at den skulde andrage ca. 140,000 Kr. aarlig, og til yderligere Udgifter ved den nye Ordning, som Loven indførte, kunde saa af Statskassen tilskydes et aarligt Beløb af indtil 30,000 Kr. De forløbne Aar have imidlertid vist, at Konsulatafgiften har indbragt Statskassen betydelig større Beløb. Medens den før 1893 indbragte ca. 140,000 Kr., har den i de siden da forløbne Finansaar, for hvilke Statsregnskab foreligger, indbragt:

I 1894—95	Kr. 177,296. 83
- 1895—96	— 178,241. 72
- 1896—97	— 196,368. 55
- 1897—98	— 214,750. 21